

ANALIZA PRAWNA

Niniejszą analizę prawną wykonano na zlecenia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Łodzi pod firmą „Mitoda”.

1. Wstęp do opracowania

Z samego zlecenia, jak i z rozmów z zamawiającym wynika, że zamawiająca spółka usiłuje ustalić wymogi prawne i wynikające z nich potrzeby faktyczne w przedmiocie realizacji zobowiązań, jakie na „małe podmioty wykonujące zadania publiczne” nakłada ustawa z dnia 6 września 2001 o dostępie do informacji publicznej wraz z zastrzeżeniem, jak winny one rozumieć informację publiczną, jaki jest jej zakres, ograniczenia i jakie są problemy związane z ochroną danych osobowych, w tym wrażliwych. I to wszystko w kontekście stworzenia serwisu internetowego do odpłatnego prowadzenia stron podmiotowych biuletynów informacji publicznej z maksymalnym wykorzystaniem osiągnięć (w tym prawnych) komputeryzacji i informatyzacji nakierowanych na minimalny wkład ludzki w proces świadczenia usługi.

2. Akty normatywne podlegające badaniu

Materia ustawowa zawarta w ustawach i aktach wykonawczych dotycząca zagadnień związanych z „podmiotem publicznym”, „zadaniami publicznymi”, „informacją publiczną”, „informatyzacją”, „elektronicznym świadczeniu usług” nie ogranicza się jedynie do samej ustawy o dostępie do informacji publicznej. W szczególności zaś należy dokonać wykładni istniejących przepisów prawa w oparciu o:

KONSTYTUCJA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ z dnia 2 kwietnia 1997 (Dz.U. nr 78 poz. 483)

USTAWA z dnia 6 września 2001 o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. nr 112 poz 1198 z późniejszymi zmianami)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej (Dz. U. z dnia 22 stycznia 2007 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI z dnia 17 maja 2002 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej. (Dz. U. z dnia 5 czerwca 2002 r.)

USTAWA z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne¹) (Dz. U. z dnia 20 kwietnia 2005 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹) z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie kryteriów i trybu przeznaczania oraz rozliczania środków finansowych na informatyzację (Dz. U. z dnia 31 marca 2006 r.)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z dnia 28 marca 2007 r. w sprawie Planu Informatyzacji Państwa na lata 2007-2010 (Dz. U. z dnia 6 kwietnia 2007 r.)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. z dnia 28 października 2005 r.)

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW z dnia 25 lutego 1999 r. w sprawie podstawowych wymagań bezpieczeństwa systemów i sieci teleinformatycznych. (Dz. U. z dnia 5 marca 1999 r.)

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW z dnia 29 września 2005 r. w sprawie warunków organizacyjno-technicznych doręczania dokumentów elektronicznych podmiotom publicznym (Dz. U. z dnia 13 października 2005 r.).

USTAWA z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną. (Dz. U. z dnia 9 września 2002 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 7 października 2004 r. w sprawie innego sposobu dokonywania zgłoszenia informującego o zamiarze skorzystania ze specjalnych procedur rozliczania VAT usług elektronicznych (Dz. U. z dnia 15 października 2004 r.)

USTAWA z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym. (Dz. U. z dnia 9 sierpnia 2002 r.)

USTAWA z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym. (Dz. U. z dnia 15 listopada 2001 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie wystawiania oraz przesyłania faktur w formie elektronicznej, a także przechowywania oraz udostępniania organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej tych faktur. (Dz. U. z dnia 20 lipca 2005 r.)

3. Definicje pojęć i terminów

Analiza powyższych aktów normatywnych określa adresatom zawartych w nim norm prawnych, jak w określonych okolicznościach winny postępować, to jest, jak norma prawna nakazuje lub zakazuje im postąpić. Zanim określi się obowiązki stron, należy uściślić adresatów, okoliczności oraz nakazane lub zakazane postępowanie.

W pierwszej kolejności należy zdefiniować następujące terminy:

Podmiot publiczny, zadania publiczne, sprawa publiczna, informacja publiczna, system teleinformatyczny, usługa elektroniczna, podpis elektroniczny, faktura elektroniczna.

Zgodnie z doktryną, w przypadku braku definicji legalnej w akcie normatywnym bądź w jurysprudencji, stosuje się definicję z języka etnicznego, to jest języka polskiego.

Definicje:

PODMIOT WYKONUJĄCY ZADANIA PUBLICZNE

PODMIOT PUBLICZNY

Podmiot publiczny. Brak definicji legalnej. Pewną wskazówkę podaje USTAWA z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.

U. z dnia 20 kwietnia 2005 r.), która określa adresatów i nieadresatów ustawy wyliczając w sposób następujący:

- 1) organy administracji rządowej, organy kontroli państwowej i ochrony prawa, sądy, jednostki organizacyjne prokuratury, a także jednostki samorządu terytorialnego i ich organy,
- 2) jednostki budżetowe, zakłady budżetowe i gospodarstwa pomocnicze jednostek budżetowych,
- 3) fundusze celowe,
- 4) samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej,
- 5) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego,
- 6) Narodowy Fundusz Zdrowia,
- 7) państwowe lub samorządowe osoby prawne utworzone na podstawie odrębnych ustaw w celu realizacji zadań publicznych

- zwanych dalej "podmiotami publicznymi".

Definicję „podmiotu publicznego” stosuje się również do podmiotu, któremu podmiot publiczny powierzył lub zlecił realizację zadania publicznego, jeżeli w związku z realizacją tego zadania istnieje obowiązek przekazywania informacji do lub od podmiotów niebędących organami administracji rządowej.

W ustawie nie wskazano również, że definicji „podmiot publiczny” nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych, państwowych szkół wyższych i państwowych wyższych szkół zawodowych, Polskiej Akademii Nauk i tworzonych przez nią jednostek organizacyjnych, służb specjalnych w rozumieniu art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.²⁾), Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznika Praw Obywatelskich, Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, Najwyższej Izby Kontroli, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Krajowego Biura Wyborczego, Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz Narodowego Banku Polskiego.

ZADANIE PUBLICZNE

Zadania publiczne. Brak definicji legalnej. W celu zbadania doktryny i orzecznictwa, przywołano następujące orzeczenia:

Wyrok

z dnia 22 września 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

III SA/Kr 1077/08

Cechą charakterystyczną związku międzygminnego jest jego celowość. Związek międzygminny jest zatem **podmiotem powoływanym dla realizacji określonego w ustawie celu. W art. 64 ust. 1 u.s.g. przewidziano ogólnie, że chodzi o wspólne wykonywanie zadań publicznych.** Sformułowanie to wymaga doprecyzowania, w istocie bowiem, biorąc pod uwagę charakter prawny związku a więc to, że ma on osobowość cywilnoprawną i publicznoprawną, chodzi o uzgodnione przez gminy przekazanie (powierzenie) zadań gmin, które związek będzie realizował w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Związkowi mogą być przekazane wszelkie zadania publiczne gmin, zarówno te, których realizacja następuje w formach administracyjnoprawnych, jak i te, które mogą być realizowane w formach cywilnoprawnych.

Wyrok

z dnia 18 listopada 2008 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 1536/07

Wykonywanie przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) czynności za pracodawcę samorządowego jest działaniem w jego imieniu i ze skutkiem prawnym dla pracodawcy samorządowego. Są to zatem czynności pracodawcy samorządowego a nie organu samorządu terytorialnego. **Zatrudnianie pracowników samorządowych nie jest wykonywaniem przez organy samorządu terytorialnego zadania publicznego.**

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Barbara Adamiak (spr.).
Sędziowie NSA: Irena Kamińska, Jerzy Stankowski.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2008 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Burmistrza Miasta S. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2007 r. sygn. akt IV SA/Wa 634/07 w sprawie ze skargi Burmistrza Miasta S. na postanowienie Ministra Sprawiedliwości z dnia (...) nr (...) w przedmiocie odmowy wydania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie faktyczne

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z (...) grudnia 2006 r. nr (...) odmówił Burmistrzowi Miasta Skoczów udzielenia informacji o 68 pracownikach samorządowych zatrudnionych w Urzędzie Miejskim w Skoczowie. Burmistrz wystąpił o udzielenie tej informacji w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1201), mocą której nałożono na pracodawców samorządowych obowiązek uzyskania danych o niekaralności pracowników samorządowych będących urzędnikami. Przyczynę odmowy wydania informacji stanowiło nieuiszczenie opłaty od złożonych zapytań. W uzasadnieniu postanowienia stwierdzono, że w myśl art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym za wydanie z Rejestru informacji o osobie pobiera się opłatę stanowiącą dochód budżetu państwa. **Od uiszczenia opłaty zwolnione są podmioty wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1-9 i 11 powołanej ustawy, a więc także organy administracji rządowej, organy samorządu terytorialnego oraz inne organy wykonujące zadania publiczne, w przypadkach kiedy jest to uzasadnione potrzebą wykonania nałożonych na nie zadań, określonych w ustawie.** Jednakże zdaniem organu w przedmiotowej sprawie nie może mieć zastosowania powyższy przepis, gdyż sprawy związane z zatrudnianiem pracowników i ustalaniem uprawnień do zajmowania określonego stanowiska nie mieszczą się w kategorii wykonywanych zadań publicznych przez organy samorządu terytorialnego. Postanowieniem z dnia (...) stycznia 2007 r. nr (...) Minister Sprawiedliwości utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W ocenie Ministra Sprawiedliwości, Burmistrz Skoczowa realizując obowiązki nałożone na pracodawców samorządowych ustawą z dnia 25 sierpnia 2006 r. występuje jako pracodawca mający prawo do uzyskania informacji o osobach na

podstawie art. 24 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Podkreślił, że ustawodawca w art. 6 ust. 1 pkt 10 powołanej ustawy nie różnicuje pracodawców i pod względem pobierania opłat za wydanie zaświadczenia traktuje ich jednakowo, a opłata stanowi dochód budżetu państwa. Dlatego też w sprawie nie ma zastosowania art. 6 ust. pkt 9 powołanej ustawy, albowiem sprawy związane z zatrudnianiem pracowników oraz ustalaniem uprawnień do zajmowania określonego stanowiska nie mieszczą się w kategorii wykonywanych zadań publicznych przez organy samorządu terytorialnego.

Uchwała

z dnia 21 stycznia 2005 r.

Regionalna Izba Obrachunkowa w Łodzi

2/5/05

Jak wynika z art. 118 ust. 2 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, zapewnienie jawności udzielania i rozliczenia dotacji jest przez ustawodawcę rozumiane szeroko i wiąże się z koniecznością upublicznienia prowadzonego postępowania już na etapie informacji o możliwości złożenia wniosku.

OwSS 2005/2/58

144560

Dz.U.2003.15.148: art. 118

Sentencja

Po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2005 r. uchwały nr XXIII/117/04 Rady Gminy D. z dnia 29 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania o udzielenie dotacji, sposobu jej rozliczania oraz **kontroli wykonywania zleconego zadania podmiotom realizującym zadania publiczne gminy inne niż określone w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie**, doręczonej Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi w dniu 27 grudnia 2004 r., Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi, działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 z późn. zm.), uchwała, co następuje:

Stwierdza się nieważność uchwały nr XXIII/117/04 Rady Gminy D. z dnia 29 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania o udzielenie dotacji, sposobu jej rozliczania oraz kontroli **wykonywania zleconego zadania podmiotom realizującym zadania publiczne gminy inne niż określone w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z powodu jej sprzeczności z art. 118 ust. 2 pkt 2** oraz art. 93 w związku z art. 129a ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.).

Wyrok

z dnia 4 lipca 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

IV SA/Wa 645/07

Ustawodawca w art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 50, poz. 580 ze zm.), nie różnicuje pracodawców i pod względem pobierania opłat traktuje ich jednakowo.

LEX nr 384721

384721

Dz.U.2008.50.292: art. 6

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Grzegorz Czerwiński.

Sędziowie Asesorzy WSA: Marta Laskowska, Agnieszka Łąpieś-Rosińska (spr.).

Protokolant: Julia Dobrzańska.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2007 r. sprawy ze skargi Starosty P. na postanowienie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 stycznia 2007 r., w przedmiocie odmowy wydania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego, oddala skargę.

Uzasadnienie faktyczne

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2006 r. Dyrektor Biura Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego, działając z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, po rozpoznaniu wniosku Sekretarza Powiatu w Starostwie Powiatowym w P. odmówił udzielenia informacji o 88 pracownikach samorządowych zatrudnionych w Starostwie Powiatowym w P. Starosta P. powyższe zapytania o karalność pracowników skierował w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1201) mocą której nałożono na pracodawców samorządowych obowiązek uzyskania danych o niekaralności pracowników samorządowych będących urzędnikami. Przyczynę odmowy wydania informacji stanowiło nieuiszczenie opłaty od złożonych zapytań. W uzasadnieniu postanowienia stwierdzono, iż w myśl art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym za wydanie z Rejestru informacji o osobie pobiera się opłatę stanowiącą dochód budżetu państwa. Od uiszczenia opłaty zwolnione są podmioty wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1-9 i 11 powołanej ustawy, a więc także organy administracji rządowej, organy samorządu terytorialnego oraz inne organy wykonujące zadania publiczne, w przypadkach kiedy jest to uzasadnione **potrzebą wykonania nałożonych na nie zadań, określonych w ustawie**. Jednakże zdaniem organu w przedmiotowej sprawie nie może mieć zastosowania powyższy przepis, gdyż sprawy związane z zatrudnianiem pracowników i ustalaniem uprawnień do zajmowania określonego stanowiska nie mieszczą się w kategorii wykonywanych zadań publicznych przez organy samorządu terytorialnego.

Pismem z dnia 19 grudnia 2006 r. Starosta P. skierował zażalenie na powyższe postanowienie, podnosząc iż stanowisko zaprezentowane w zaskarżonym postanowieniu wynika z błędnej interpretacji obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa i jest niezgodne z opiniami wybitnych autorytetów prawa administracyjnego, tj. prof. Huberta Izdebskiego i prof. Mirosława Steca, którzy stoją na stanowisku, iż organy administracji samorządowej nie mają obowiązku wnoszenia opłat za uzyskanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Powyższe uprawnienie wynika ponadto z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565 z późn. zm.), zgodnie z którym podmiot prowadzący rejestr publiczny zapewnia podmiotowi publicznemu albo podmiotowi niebędącemu podmiotem publicznym, realizującym zadania publiczne na podstawie odrębnych przepisów albo na skutek powierzenia lub zlecenia przez podmiot publiczny ich realizacji, nieodpłatny dostęp do danych zgromadzonych w prowadzonym rejestrze, w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań. Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2007 r. Minister Sprawiedliwości utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W ocenie organu Ministra Sprawiedliwości Starosta P., realizując obowiązki nałożone na pracodawców samorządowych decyzją z dnia 25 sierpnia 2006 r. występuje jako pracodawca mający prawo do uzyskania informacji o osobach na podstawie art. 24 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Podkreślił, iż ustawodawca w art. 6 ust. 1 pkt 10 powołanej ustawy nie różnicuje pracodawców i pod względem pobierania opłat za wydanie zaświadczenia traktuje ich jednakowo, a opłata stanowi dochód budżetu państwa. Dlatego też w niniejszej sprawie nie ma zastosowania art. 6 ust. 1 pkt 9 powołanej ustawy, albowiem sprawy związane z zatrudnianiem pracowników oraz ustalaniem uprawnień do zajmowania określonego stanowiska nie mieszczą się w kategorii wykonywanych zadań publicznych przez organy samorządu terytorialnego.

Z przywołanego orzecznictwa można wywieść, że zadania publiczne są takimi zadaniami, które podmiotom publicznym nakłada ustawa. Oznacza to również, że są to zadania finansowane ze środków publicznych.

W tym miejscu należy, zgodnie z przywołanymi wyżej definicjami usiłować znaleźć odpowiedź na pytanie, czym jest i co się składa na jego katalog, „MAŁY PODMIOT WYKONUJĄCY ZADANIA PUBLICZNE”, ponieważ niniejsze opracowanie dotyczy obowiązków grupy podmiotów nazwanych przez zamawiającego „małymi podmiotami wykonującymi zadania publiczne w kontekście ich obowiązków wynikających z ustawy o dostępie do informacji publicznej”.

Bez szukania w aktach normatywnych można intuicyjnie stwierdzić, że nie ma definicji legalnej „małego podmiotu publicznego”, ale ponieważ wiadomo już, czym jest podmiot publiczny a jest to osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, należy się zastanowić, jak nazwać najmniejszą wyodrębnioną w ramach podmiotu publicznego, jednostkę organizacyjną. Taką, jak szkoła, pzo, nzo, szpital, biblioteka, przedszkole, komisariat policji, posterunek straży granicznej, żłobek.

Nie ma definicji legalnej jednostki organizacyjnej ani podstawowe jednostki organizacyjnej. Warto w tym miejscu sięgnąć do przepisów głównej w opracowaniu ustawy – ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ustawa ta nakłada na podmioty wykonujące zadania publiczne obowiązki udostępniania informacji publicznej o:

- a) statusie prawnym lub formie prawnej,
 - b) organizacji,
 - c) przedmiocie działalności i kompetencjach,
 - d) organach i osobach sprawujących w nich funkcje i ich kompetencjach,
 - e) strukturze własnościowej podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3-5,
 - f) majątku, którym dysponują,
- 3) zasadach funkcjonowania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o:
- a) trybie działania władz publicznych i ich jednostek organizacyjnych,
 - b) trybie działania państwowych osób prawnych i osób prawnych samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych i ich działalności w ramach gospodarki budżetowej i pozabudżetowej,
 - c) sposobach stanowienia aktów publicznoprawnych,
 - d) sposobach przyjmowania i załatwiania spraw,
 - e) stanie przyjmowanych spraw, kolejności ich załatwiania lub rozstrzygania,
 - f) prowadzonych rejestrach, ewidencjach i archiwach oraz o sposobach i zasadach udostępniania danych w nich zawartych,
 - g) naborze kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska, w zakresie określonym w przepisach odrębnych,
 - h) konkursie na wyższe stanowisko w służbie cywilnej, w zakresie określonym w przepisach odrębnych,
- 4) danych publicznych, w tym:
- a) treść i postać dokumentów urzędowych, w szczególności:
 - treść aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć,
 - dokumentacja przebiegu i efektów kontroli oraz wystąpienia, stanowiska, wnioski i opinie podmiotów ją przeprowadzających

Z powyższego katalogu wynika, że każdy podmiot, który posiada swój odrębny statut, organizację (schemat organizacyjny), organy i osoby na stanowiskach kierowniczych, konkretne cele i zadania, sposób funkcjonowania (godziny pracy, przyjęć), rekrutuje samodzielnie pracowników i ich zatrudnia, dysponuje majątkiem, prowadzi rejestr lub archiwum na swoje potrzeby, jest kontrolowany i otrzymuje protokół z kontroli i zalecenia pokontrolne, przyjmuje i rozpatruje sprawy, wydaje wewnętrzne zarządzenia i regulaminy, wydaje decyzje administracyjne podlegające zaskarżeniu jest podmiotem obowiązany udostępniać informację publiczną.

Czyli do grupy małych podmiotów wykonujących zadania publiczne zaliczyć można: szkołę, przedszkole, żłobek, placówkę służby zdrowia (publiczną i niepubliczną, z którą NFZ zawarł umowę), dom kultury, ośrodek pomocy społecznej, bibliotekę, teatr i każdą publiczną placówkę kulturalną, mały sąd, małą prokuraturę, urząd gminy, urząd miasta, placówkę każdej straży, komisariat policji. Jeśli tylko podmiot posiada wyodrębnioną organizację, majątek, właściwy tylko sobie sposób załatwiania spraw (godziny pracy), wówczas jest małym podmiotem wykonującym zadania publiczne.

INFORMACJA PUBLICZNA

Informacja publiczna posiada pewną definicję legalną w ustawie z dnia 6 września 2001 o dostępie do informacji publicznej, ponieważ według artykułu 1 ustęp 1 przywołanej ustawy każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.

Reasumując: każda informacja o sprawach publicznych jest informacją publiczną.

SPRAWA PUBLICZNA

Nie ma definicji legalnej sprawy publicznej. Nie ma również odniesienia do „sprawy legalnej” w orzecznictwie. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego PWN, sprawą jest

1. okoliczności, które stanowią wyodrębniony przedmiot czyjegoś zainteresowania, obchodzą kogoś, są ważne dla kogoś; fakt, wydarzenie
2. rzecz do załatwienia, interes; dokument, akt dotyczący załatwiania czegoś.

Można zatem wywieść, że ważne, budzące zainteresowanie okoliczności, fakty, wydarzenia, rzeczy do załatwienia, interesy, dokumenty, akty załatwiania dotyczące zadań publicznych, dobra publicznego, finansowane ze środków publicznych są sprawami publicznymi, co powoduje, że zakres tych spraw jest bardzo szeroki.

Informacją publiczną są zatem fakty, wydarzenia, dokumenty, akty działania, załatwiania spraw, okoliczności związane ze sprawami jeśli dotyczą wyodrębnionych organizacyjnie publicznych jednostek organizacyjnych pełniących zadania publiczne, przewidziane ustawami, finansowane ze środków publicznych.

Pojęcie powyższe jest bardzo ogólne, bardzo szerokie i w zasadzie można odnieść wrażenie, że WSZYSTKO związane na przykład z edukacją, jest informacją publiczną.

4. OBOWIĄZKI „MAŁYCH PODMIOTÓW WYKONUJĄCYCH ZADANIA PUBLICZNE” WYNIKAJĄCE Z USTAWY Z DNIA 6 WRZEŚNIA 2001 O DOSTĘPIE DO INFORMACJI PUBLICZNEJ

Powstaje zatem słuszne pytanie:

1. co umieścić na stronie podmiotowej biuletynu informacji publicznej, aby nie musieć udzielać tych informacji na wniosek,
2. jakie dane podmiotu są niejawnne i nie należy czy wręcz nie wolno ich ujawniać,
3. jakie dane osobowe ujawniać i jak udostępniać wymagane dokumenty, w których są dane osobowe?

Pierwszym pytaniem, na które należy znaleźć odpowiedź jest czy ustawodawca w jakikolwiek sposób ograniczył obywatelom dostęp do informacji publicznej i co ma prymat: dostęp do niej czy ochrona przed ujawnianiem.

Bezwzględny prymat cieszy się postulat ujawniania informacji publicznej. Wynika to wprost z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ zgodnie z artykułem 61 Konstytucji obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działaniach wszelkich władz i innych podmiotów wykonujących zadania publiczne i posiadających środki publiczne. Oznacza to, że

jakiegokolwiek wyjątki od tej zasady winny być, zgodnie z doktryną, szczegółowo wyliczone i nie można tych wyjątków interpretować rozszerzająco na inne przypadki.

Dodatkowo zaznaczyć trzeba, że w piśmiennictwie przyjmuje się, iż art. 3 ust. 1 ustawy określający zakres przedmiotowy prawa do informacji należy interpretować rozszerzająco, zgodnie z konstytucyjną zasadą dostępu do wszelkich dokumentów obejmujących informację publiczną. To zdanie jest cytatem z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (I OSK 1744/07).

Jak zatem umieścić WSZELKIE informacje publiczne na stronie podmiotowej biuletynu informacji publicznej? Odpowiedź, jaka się nasuwa, jest raczej mało pocieszająca dla kierowników jednostek publicznych. Z pewnością bowiem nie da się zamieścić w pewnym sztywnym ramowo schemacie wszelkich informacji publicznych. Warto w tym wypadku zwrócić uwagę na artykuły 6 ustęp 1 i 7 ustęp 1 i 10 ustęp 1 ustawy z dnia 6 września 2001 o dostępie do informacji publicznej. Wynika z nich, że informację publiczną można udostępnić za pomocą biuletynu informacji publicznej i jeśli jest ona w takiej formie udostępniania, to już nie udostępnia się jej na wniosek i określono, jaka informacja winna być udostępniona w szczególności.

Katalog spraw, jakie winny być udostępniane w szczególności zawiera artykuł 6 ustawy, który był już cytowany w części i stanowi on, że:

Art. 6. 1. Udostępnieniu podlega informacja publiczna, w szczególności o:

1) polityce wewnętrznej i zagranicznej, w tym o:

- a) zamierzeniach działań władzy ustawodawczej oraz wykonawczej,
- b) projektowaniu aktów normatywnych,
- c) programach w zakresie realizacji zadań publicznych, sposobie ich realizacji, wykonywaniu i skutkach realizacji tych zadań,

2) podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o:

- a) statusie prawnym lub formie prawnej,
- b) organizacji,
- c) przedmiocie działalności i kompetencjach,
- d) organach i osobach sprawujących w nich funkcje i ich kompetencjach,
- e) strukturze własnościowej podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3-5,
- f) majątku, którym dysponują,

3) zasadach funkcjonowania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o:

- a) trybie działania władz publicznych i ich jednostek organizacyjnych,
- b) trybie działania państwowych osób prawnych i osób prawnych samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych i ich działalności w ramach gospodarki budżetowej i pozabudżetowej,
- c) sposobach stanowienia aktów publicznoprawnych,
- d) sposobach przyjmowania i załatwiania spraw,
- e) stanie przyjmowanych spraw, kolejności ich załatwiania lub rozstrzygania,
- f) prowadzonych rejestrach, ewidencjach i archiwach oraz o sposobach i zasadach udostępniania danych w nich zawartych,
- g) ⁽²⁾ naborze kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska, w zakresie określonym w przepisach odrębnych,
- h) ⁽³⁾ konkursie na wyższe stanowisko w służbie cywilnej, w zakresie określonym w przepisach odrębnych,

4) danych publicznych, w tym:

- a) treść i postać dokumentów urzędowych, w szczególności:

- treść aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć,
- dokumentacja przebiegu i efektów kontroli oraz wystąpienia, stanowiska, wnioski i opinie podmiotów ją przeprowadzających,
- b) stanowiska w sprawach publicznych zajęte przez organy władzy publicznej i przez funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego,
- c) treść innych wystąpień i ocen dokonywanych przez organy władzy publicznej,
- d) informacja o stanie państwa, samorządów i ich jednostek organizacyjnych,
 - 5) majątku publicznym, w tym o:
 - a) majątku Skarbu Państwa i państwowych osób prawnych,
 - b) innych prawach majątkowych przysługujących państwu i jego długach,
 - c) majątku jednostek samorządu terytorialnego oraz samorządów zawodowych i gospodarczych oraz majątku osób prawnych samorządu terytorialnego, a także kas chorych,
 - d) majątku podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5, pochodzącym z zadysponowania majątkiem, o którym mowa w lit. a)-c), oraz pożytkach z tego majątku i jego obciążeniach,
 - e) dochodach i stratach spółek handlowych, w których podmioty, o których mowa w lit. a)-c), mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów Kodeksu spółek handlowych, oraz dysponowaniu tymi dochodami i sposobie pokrywania strat,
 - f) długu publicznym,
 - g) pomocy publicznej,
 - h) ciężarach publicznych.

2. Dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy.

Z powyższego wynika, że warto w biuletynie umieścić informacje udostępniane „w szczególności”, jeśli dotyczą one „małych podmiotów wykonujących zadania publiczne” dostosowanych do ich rodzaju, wielkości i zakresu prowadzonej działalności.

Powyższą tezę, która jest również rekomendacją autora opracowania, potwierdza orzecznictwo w tej sprawie. Od daty obowiązywania ustawy, to jest od października lub listopada 2001 roku sady (wojewódzkie i NSA) wydały ponad 20.000 wyroków w sprawie skarg na bezczynność lub nieudzielenie informacji publicznej. Część skarg została oddalona, co oznacza, że zbyt często obywatele starali się nadużywać swojego prawa do informacji publicznej, co jest dobrą wiadomością dla kierowników jednostek publicznych.

Poniżej cytowane wyroki i inne orzeczenia pomagają również zrozumieć, jakie informacje są niejawnne i jakich można nie udzielać. Z orzecznictwa wynika, że ochrona danych osobowych i innych (niejawnych, tajemnicy przedsiębiorstwa, akt personalnych osób niewykonujących zadań publicznych) jest silniejsza niż ratio legis ustawy o dostępie do informacji publicznej, co oznacza, że nie można w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej uzyskiwać danych chronionych innymi ustawami.

Orzecznictwo odpowiada również na pytanie, jak ujawniać akty prawne i dokumenty zawierające dane chronione. Wystarczy dokument taki skopiować (skserować lub zeskanować) a następnie usunąć lub zamazać dane chronione. Zabieg taki nazywa się anonimizowaniem.

Nie udostępnia się również danych, których na dany moment się nie posiada, ustawa o dostępie do informacji publicznej nie służy do wszczęcia jakichkolwiek postępowań, na przykład kontrolnych, nie służy do prywatnej kontroli podmiotów przez obywateli.

5. ORZECZNICTWO

Wyrok

z dnia 10 stycznia 2007 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 50/06

Sąd Administracyjny może uznać, iż podmiot obowiązany do udostępnienia informacji pozostaje w bezczynności, jeśli nie udostępnia jej wnioskodawcy w terminie określonym ustawą z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), a przedmiotem wniosku jest informacja publiczna w rozumieniu tej ustawy. Sąd aby móc stwierdzić, że podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej pozostaje w bezczynności musi rozstrzygnąć czy żądana informacja mieści się w ustawowym pojęciu informacji publicznej.

Postanowienie

z dnia 16 października 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi

II SAB/Łd 40/08

1. Za czynność z zakresu administracji publicznej, która dotyczyłaby uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, w rozumieniu normy art. 3 § 2 pkt 4 ustawy - p.p.s.a. nie można uznać samego sposobu utworzenia i prawidłowości prowadzenia Biuletynu Informacji Publicznej. Nie istnieje bowiem norma prawa powszechnie obowiązującego, która przyznawałaby stronie niniejszego postępowania uprawnienie do tego aby domagać się od organu, tak samego utworzenia, jak i określonego sposobu prowadzenia Biuletynu Informacji Publicznej.

2. Nie jest dopuszczalne wniesienie skargi na bezczynność organu polegającą na takim sposobie prowadzenia Biuletynu Informacji Publicznej, który jest przez stronę postępowania uznawany za nieprawidłowy. Skoro skarżący nie znalazł w Biuletynie poszukiwanych informacji, to winien skorzystać z przysługującego mu uprawnienia przewidzianego w przepisie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) i złożyć wniosek o jej udostępnienie w tym właśnie trybie. Powyższy przepis stanowi bowiem, iż informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej jest udostępniana na wniosek. Ewentualna bezczynność organu w udzieleniu informacji w tym właśnie trybie mogłaby być przedmiotem zaskarżenia do sądu administracyjnego, bowiem w tym zakresie istnieje wyraźna norma prawa statuująca

uprawnienie do domagania się dostępu do informacji publicznej, a jej korelatem jest obowiązek organu do udostępnienia wnioskowanej informacji bądź do wydania decyzji o odmowie jej udostępnienia.

Wyrok

z dnia 3 września 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie

II SA/Sz 505/08

1. Przyjęcie w ustawie o dostępie do informacji publicznej BIP-u jako podstawowego źródła zapoznania się z informacją publiczną zostało uznane jako rozwiązanie racjonalne, gdyż zapoznanie się z informacjami publicznymi w postaci stron WWW realizuje podstawowe założenia prawa dostępu do informacji. Zasadności przyjętego rozwiązania nie wyłącza nawet okoliczność nieposiadania przez podmiot zainteresowany komputera, a w konsekwencji bezpośredniego dostępu do Internetu, albowiem w dobie powszechnie rozwijającej się komputeryzacji podmiot taki może skorzystać nie tylko z odpłatnego dostępu do Internetu (np. w kafejkach Internetowych), lecz także nieodpłatnie w siedzibie jednostek użyteczności publicznej (np. bibliotekach), gdzie - w razie potrzeby - będzie mógł uzyskać pomoc od osób dysponujących odpowiednimi kwalifikacjami w obsłudze sprzętu komputerowego.
2. Udostępnienie oświadczeń majątkowych radnych w BIP zwalnia organ pierwszej instancji od obowiązku wydania - na wniosek skarżących - kserokopii tych dokumentów.

Wyrok

z dnia 31 marca 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 4/08

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) odsyła do k.p.a. tylko w zakresie wydania decyzji administracyjnej, toteż nieuprawnionym byłoby twierdzenie, że warunkiem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na bezczynność w zakresie nieudzielenia informacji publicznej jest złożenie zażalenia do organu wyższego stopnia w trybie k.p.a.

2. NBP będąc bankiem centralnym Rzeczypospolitej Polskiej posiadającym osobowość prawną (art. 1 i 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (tekst jednolity Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2 ze zm.), powołanym w celu kształtowania polityki pieniężnej Państwa, jest w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej podmiotem wykonującym zadania publiczne. Zatem spoczywa na nim obowiązek udzielania informacji publicznej, w tym utworzenia Biuletynu Informacji Publicznej dostępnego w Internecie poprzez stronę "www." - adres wskazujący lokalizację zasobu w sieci zdefiniowany jako "URL".

Wyrok

z dnia 30 sierpnia 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 192/06

1. Organy prokuratury mieszczą się w zakresie podmiotowym stosowania ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) i jako organy władzy publicznej zobowiązane są do udostępniania posiadanych informacji, mających charakter informacji publicznych.
2. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) ustanawia, wymienia i precyzuje formy załatwienia (zakończenia) sprawy. Określa zatem katalog możliwych rozstrzygnięć zakończenia postępowania w przedmiocie udzielenia informacji publicznej. Organ, do którego wniesiono wniosek (art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej) winien alternatywnie: udostępnić tę informację w formie czynności materialno-technicznej (art. 10 ustawy), odmówić jej udostępnienia (art. 16 ust. 1 ustawy), umorzyć postępowanie (art. 14 ust. 2 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy).

Wyrok

z dnia 7 listopada 2006 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 119/06

Gdy żądana informacja jest informacją publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej i z uwagi na normę kolizyjną art. 1 ust. 2 tej ustawy, jej udostępnienie określają *lex specialis* np. art. 251 ustawy - Prawo własności przemysłowej, to jest to jedyna sytuacja, w której dopuszczalna jest forma pisma informacyjnego, które poprzedza wydanie decyzji o umorzeniu postępowania - art. 14 ust. 2 omawianej ustawy.

Wyrok

z dnia 6 września 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 205/06

1. Udzielenie informacji nie ma formy decyzji administracyjnej czy postanowienia i jeżeli strona nie wystąpiła ze szczególnym wnioskiem o udostępnienie informacji wówczas udzielenie tej informacji, nawet w formie ustnej jest dopuszczalne.
2. Możliwe jest wniesienie skargi na bezczynność organów administracji w sprawach o udzielenie informacji publicznej, przy czym nie jest to uzależnione od uprzedniego wezwania organu do usunięcia naruszenia prawa.

Wyrok

z dnia 4 sierpnia 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 80/05

Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja ta nie została wcześniej udostępniona i nie funkcjonuje w obiegu publicznym, co nie pozwala zainteresowanemu zapoznać się z jej treścią inaczej niż wskutek złożenia wniosku do odpowiedniego organu (bądź podmiotu niebędącego organem władzy publicznej) o udzielenie informacji.

Wyrok

z dnia 24 maja 2006 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 601/05

1. Skarga na bezczynność organu w przedmiocie informacji publicznej nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej.
2. K.p.a. nie ma zastosowania do udostępnienia informacji publicznej, gdyż ustawa o dostępie do informacji publicznej zawiera odesłanie do stosowania tego kodeksu jedynie w odniesieniu do decyzji o odmowie udzielenia informacji, nie zaś do czynności materialnoteczniczej polegającej na jej udzieleniu.
3. Wykładnia językowa art. 52 § 3 p.p.s.a. upoważnia do stwierdzenia, że przepis ten odnosi się do skarg na akty i czynności, a nie bezczynności w zakresie wydawania aktów. W przypadku, gdy ustawodawca uzależnia zaskarżenie bezczynności od wniesienia środka zaskarżenia, czyni to w sposób wyraźny, np. art. 37 k.p.a., art. 101a ust. 1 w związku z art. 101 ust. 3 u.s.g.
4. Uzyskanie części żądanej informacji publicznej w inny sposób niż od podmiotu zobowiązanego do jej udostępnienia, nie skutkuje bezprzedmiotowością żądania.
5. Niepodjęcie przez podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej we wskazanym art. 13 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), terminie, stosownych czynności, tj. nieudostępnienie informacji, ani niewydanie decyzji o odmowie jej udzielenia oznacza, że pozostaje on w bezczynności.

Wyrok

z dnia 25 lutego 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

IV SAB/GI 37/07

Umotywowane zastrzeżenia, o jakich mowa w art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.),

stanowią informację publiczną o danych publicznych podlegającą udostępnieniu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. c ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), gdyż są rezultatem wykonywania przez kuratora oświaty zadań w zakresie nadzoru pedagogicznego, określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty pod warunkiem, że nie zachodzą w danym przypadku okoliczności ograniczające to prawo, wymienione w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Wyrok

z dnia 19 sierpnia 2009 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 683/09

Przepis art. 13 ust. 4 ustawy z 2008 r. o pracownikach samorządowych stanowi, że informacje o kandydatach, którzy zgłosili się do naboru, stanowią informację publiczną w zakresie objętym wymaganiami związanymi ze stanowiskiem określonym w ogłoszeniu o naborze. Zatem żądanie udostępnienia kserokopii dokumentów potwierdzających wykształcenie, staż pracy i kwalifikacje kandydatów, nie mieści się w pojęciu informacji publicznej, bowiem tak sformułowany wniosek oznacza, że wnioskodawca nie żądał informacji - o których mowa w tym przepisie - dotyczących kandydatów na wolne stanowiska urzędnicze.

Wyrok

z dnia 17 maja 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 69/07

1. Analiza art. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198) wskazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może być, więc postulatem wszczęcia postępowania w jakiejś innej sprawie, np. cywilnej czy karnej, ani też nie może dotyczyć przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych. Informacje publiczne odnoszą się, bowiem do pewnych danych, a nie są środkiem ich kwestionowania.
2. Nie mają charakteru informacji publicznej wnioski w sprawie indywidualnej, jak żądanie wyjaśnienia treści aktów, czy polemika z dokonаныmi ustaleniami.
3. Jeżeli ustawa nie znajduje zastosowania w konkretnej sprawie, to nie można wykonać dyspozycji jej art. 16 nakazującego wydanie decyzji w razie odmowy udzielenia informacji.
4. Wydanie decyzji w sytuacji, gdy przepisy prawa nie przewidują takiej formy działania, oznacza wydanie jej bez podstawy prawnej, co z kolei wyczerpuje przesłankę nieważności z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Wyrok

z dnia 29 października 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

IV SAB/GI 18/08

Skargi i wnioski stanowią rodzaj tzw. actionis popularis, czyli środka procesowego przysługującego każdemu, a nie tylko osobie, której interesy prawne zostały naruszone. Osoba składająca skargę w trybie art. 221 k.p.a. nie musi uzasadniać swojego interesu. Może bowiem występować również w interesie publicznym.

Wyrok

z dnia 30 stycznia 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

II SAB/Kr 109/08

Skoro wnioskowana informacja jest informacją publiczną organ winien załatwić wniosek zgodnie z ustawą z 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, udzielając tej informacji albo jej odmawiając w formie decyzji administracyjnej. Odmowa w innej formie jest niezgodna z prawem i stanowi bezczynność organu.

Wyrok

z dnia 22 sierpnia 2006 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 193/05

1. Informacja o składzie osobowym organów publicznych, wykonujących w imieniu państwa i na rzecz obywateli przypisane ustawowo władztwo administracyjne, jest typową informacją publiczną, podlegającą niezwłocznemu udostępnieniu wnioskodawcy. W konsekwencji informacja o składzie osobowym organów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ma charakter informacji publicznej.
2. Nawet, gdy określona informacja, o której udostępnienie występuje wnioskodawca znajduje się na stronie internetowej Zakładu lub w innej ogólnie dostępnej postaci, wówczas organ powinien poinformować o tym wnoszącego pismo.

Wyrok

z dnia 17 lipca 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 58/07

1. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnosząca się do szeroko rozumianych władz publicznych oraz wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.
2. Nie jest informacją publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej informacja, która korzysta z ochrony przewidzianej w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.).
3. Komputerowa Mapa Podziału Hydrologicznego Polski jako przedmiot prawa autorskiego nie jest informacją publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.
4. W sytuacji, gdy żądana informacja nie jest informacją publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej, organ zawiadamia o tym wnioskującego pismem. Pismo takie nie mieści się w zakresie kognicji sądu administracyjnego określonym przepisem art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Wyrok

z dnia 27 maja 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 28/08

1. Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja nie została wcześniej udostępniona wnioskodawcy (nie ma także innego trybu dostępu do niej - art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. ustawy o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.)) i nie funkcjonuje w obiegu publicznym.
2. Z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ "milczy" wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji. Z kolei stanowisko organu, które w istocie sprowadza się do odmowy udzielenia informacji przybiera, procesową formę decyzji administracyjnej, co uzasadnia stosowanie w tym zakresie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Wyrok

z dnia 16 marca 2009 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 1277/08

1. Wniosek o udzielenie informacji publicznej może przybrać każdą formę, o ile wynika z niego w sposób jasny, co jest przedmiotem wniosku. Wniosek taki wszczyna postępowanie w sprawie, ale na tym etapie nie mają jeszcze zastosowania przepisy k.p.a.
2. Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej przepisy k.p.a. stosuje się do decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej oraz decyzji o umorzeniu postępowania. Dopiero zatem w takich sytuacjach znajdzie zastosowanie art. 63 § 3a k.p.a.

stanowiący o obowiązku opatrzenia podania wniesionego w formie dokumentu elektronicznego bezpiecznym podpisem elektronicznym.

3. Za wniosek pisemny o udzielenie informacji publicznej uznawać należy również przesłanie zapytania pocztą elektroniczną i to nawet gdy do jej autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny.

4. Ochrona zdrowia przed następstwami używania tytoniu leży w interesie publicznym, stanowi więc sprawę publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

5. Marszałek Województwa jako przewodniczący zarządu województwa, tj. organu wykonawczego samorządu województwa reprezentuje organ władzy publicznej i w myśl art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy obowiązany jest do udostępnienia informacji publicznej.

Wyrok

z dnia 25 marca 2003 r.

Naczelny Sąd Administracyjny (do 2003.12.31) w Warszawie

II SA 4059/02

Informacją publiczną w rozumieniu art. 6 ustawy z 2001 r. o dostępie do informacji publicznej będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Informacja publiczna odnosi się jednak do faktów. Bliższa analiza art. 6 ustawy wskazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może być więc postulatem wszczęcia postępowania w jakiejś innej sprawie np. cywilnej czy karnej, ani też nie może dotyczyć przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych. Informacje publiczne odnoszą się bowiem do pewnych danych, a nie są środkiem ich kwestionowania.

Wyrok

z dnia 20 stycznia 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

II SAB/Gd 66/04

Organy szkoły wyższej są zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej na podstawie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.).

Wyrok

z dnia 28 stycznia 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy

II SAB/Bd 43/08

1. O ile sposób działania sądu jako organu władzy w zakresie orzekania regulują ustawy określające poszczególne procedury sądowe, to do spraw udostępniania informacji publicznej mają zastosowanie przepisy procedury administracyjnej, a więc kompetencje do podejmowania czynności w tych sprawach będzie mieć nie cały sąd rejonowy lub okręgowy wchodzący w skład sądownictwa powszechnego, lub poszczególne składy orzekające, właściwe do wykonywania wymiaru sprawiedliwości przez rozpoznawanie spraw, lecz jedynie ten organ, który wykonuje czynności z zakresu kierowania i administrowania sądem.

2. Ustawa o dostępie do informacji publicznej ma na celu uregulowanie zasad i trybu dostępu do informacji publicznej tam, gdzie kwestie te nie są uregulowane i z chwilą wejścia jej w życie, jeżeli informacja ma charakter informacji publicznej, a domaga się jej udostępnienia podmiot niebędący uczestnikiem postępowania, zastosowanie mają przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej. Taki charakter mają również protokoły z posiedzeń kolegium oraz podejmowane przez nie uchwały. Jest to bowiem organ opiniodawczy działający na podstawie ustawy o ustroju sądów powszechnych. W związku z tym podjęte przez ten organ uchwały niewątpliwie mają charakter informacji publicznej. Taki sam walor posiadają również protokoły z posiedzeń tego organu. Stanu tego nie zmienia fakt, że większość wypowiedzi ma charakter opinii i nie wiąże organów podejmujących decyzje. Ustalenie czym kierowano się przy wypowiedzaniu określonych poglądów może być bowiem bardzo istotna z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia. Dlatego też nie można przyjąć, że wnioskowane informacje nie są informacją publiczną.

Wyrok

z dnia 10 stycznia 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 1595/06

1. Analiza art. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) wskazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może być więc postulatem wszczęcia postępowania w jakiejś innej sprawie np. cywilnej czy karnej, ani też nie może dotyczyć przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych. Informacje publiczne odnoszą się bowiem do pewnych danych, a nie są środkiem ich kwestionowania.

2. Stosownie do art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, decyzja może być wydana wówczas, gdy organ odmawia udostępnienia informacji publicznej lub umarza postępowanie w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 ustawy. Może być ona więc wydana wówczas, gdy wchodzi w grę w ogóle zastosowanie przedmiotowej ustawy. Ustawa ta nie znajduje natomiast zastosowania, gdy sprawa nie dotyczy informacji publicznej.

Wyrok

z dnia 16 listopada 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 68/07

1. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej i dotyczących sfery jego działalności.
2. Sprawa Hejnału Policji nie jest sprawą administracyjną, w rozumieniu przepisów procedury administracyjnej, dlatego też nie mogło dojść do wytworzenia jakichkolwiek dokumentów w tym trybie.
3. Wniosek o udzielenie informacji publicznej nie może zmierzać do kwestionowania żądanych informacji, nie może być próbą nawiązania polemiki. Wniosek ma dotyczyć faktów, nie może być zaś środkiem do ich kwestionowania.
4. Fakt prowadzenia rozmów z pracownikami organu wcale nie świadczy, że przed organem prowadzone było jakieś postępowanie w sprawie. Z kolei nie stanowią informacji publicznej zapiski i notatki kadry urzędniczej, choćby tej najwyższego szczebla, jeśli nie nadano im charakteru oficjalnego.

Wyrok

z dnia 1 grudnia 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

II SA/Gd 436/05

1. Udostępnienie informacji publicznej w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) wyłącza obowiązek ponownego jej udostępnienia na wniosek zainteresowanego w trybie art. 10 ust. 1 tej ustawy.
2. Wniesienie skargi o ukaranie organu grzywną w trybie art. 154 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) nie jest ograniczone terminem liczoną od doręczenia właściwemu organowi wezwania do załatwienia sprawy albo od doręczenia odpowiedzi organu na to wezwanie.

Wyrok

z dnia 19 września 2007 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 1992/06

1. Artykuł 6 ust. 1 pkt 4 lit. c ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198) stanowi o obowiązku udostępnienia informacji publicznej o danych publicznych, w tym treści innych wystąpień i ocen dokonanych przez organy władzy publicznej. Z treści przepisu wynika więc, iż organy władzy publicznej obowiązane są udostępnić "oceny dokonywane", a więc takie, którymi dysponują już w dacie otrzymania żądania strony. Z przepisu tego nie wynika natomiast, iż w trybie i na zasadach

przewidzianych w ustawie o dostępie do informacji publicznej organ jest obowiązany dokonywać ocen.

2. Na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej nie można domagać się dokonywania przez organ, będący stroną umowy cywilnoprawnej, oceny wykonania tej umowy.

Wyrok

z dnia 18 listopada 2004 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 166/04

1. Informację publiczną stanowi więc treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej, treść wystąpień i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informacja publiczna dotyczy więc sfery faktów.
2. Dostęp do treści aktów normatywnych odbywa się na zasadach określonych ustawą z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. Nr 62, poz. 718 z późn. zm.). Informację udzielaną w trybie omawianej ustawy stanowić będą natomiast wiadomości o projektowanych aktach normatywnych czy aktach nieogłoszonych.
3. Dokumenty tworzone przez organy władzy publicznej podczas procesu legislacyjnego stanowią, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, informacje o sprawach publicznych, a stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. "c" i "d", będąc rodzajem informacji dotyczącej sposobu stanowienia aktów publicznoprawnych i sposobu przyjmowania i załatwiania spraw, podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach w niej określonych.
4. Z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji. Z kolei stanowisko organu, które w istocie sprowadza się do odmowy udzielenia informacji, przybiera, jak wskazano powyżej, procesową formę decyzji administracyjnej, co uzasadnia stosowanie w tym zakresie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. k.p.a.

Wyrok

z dnia 29 października 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 119/08

Wytyczne wydane w celu ułatwienia inspektorom transportu drogowego stosowania przepisów ustawy o transporcie drogowym podczas dokonywania kontroli zostały sporządzone przez pracownika organu, jako dokument wewnętrzny. Można zatem przyjąć, że dotyczą one realizacji zadań organu. Spełniają zatem przesłanki umożliwiające przyznanie im waloru informacji publicznej (dotyczą sfery faktów, zostały wytworzone w ramach struktury organizacyjnej organu, dotyczą sfery jego działalności, zawiera informację o sposobie załatwienia sprawy (spraw), etc.), stanowią więc, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie

do informacji publicznej, informację o sprawach publicznych, a stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. d) i pkt 4 a), będąc rodzajem informacji o sposobie wykładni przez organ przepisów dotyczących prowadzenia postępowań, stanowią dokument urzędowy podlegający udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie (co wypełnia dyspozycję art. 61 Konstytucji RP).

Wyrok

z dnia 14 czerwca 2006 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 192/05

1. Krajowa Komisja Nadzoru Krajowej Izby Biegłych Rewidentów jest podmiotem zobowiązanym do udostępniania informacji publicznej.
2. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do podmiotów zobowiązanych na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Innymi słowy, będzie nią treść dokumentów wytworzonych przez podmioty zobowiązane do jej udostępnienia, bez względu na to, do kogo są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i te, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części dotyczą organu), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego. Informacja publiczna dotyczy więc sfery faktów.
3. Nawet posiadanie statusu członka korporacji zawodowej przez wnioskodawcę nie pozbawia go prawa dostępu do informacji publicznej, znajdującej się w dyspozycji jednego z organów tej korporacji, gdyż z samego faktu członkostwa nie wynika, że zainteresowany ma zapewniony dostęp do wszystkich dokumentów, stanowiących informacje publiczne.

Wyrok

z dnia 31 sierpnia 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 1009/05

Informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa, w zakresie tych kompetencji. Informację publiczną stanowi więc treść dokumentów urzędowych czy wystąpień i ocen dokonywanych przez organy władzy publicznej, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. W tym znaczeniu informacje publiczne mogą się odnosić do osób prywatnych.

Wyrok

z dnia 25 września 2008 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 741/08

Z przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej w związku z art. 61 Konstytucji RP nie wynika ani w sposób wyraźny, ani dorozumiany, aby udostępnienie informacji publicznej mogło przybrać formę okazania czy oględzin przedmiotu wytworzonego w wykonaniu umowy zawartej przez władze publiczne.

Decyzja

z dnia 5 lutego 2002 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu

SKO 4541/1/02

Informacja publiczna to każda informacja związana z funkcjonowaniem (rozumianym szeroko) władzy publicznej i innych podmiotów wykonujących zadania publiczne (w praktyce będzie to każda informacja znajdująca się, zgodnie z prawem, w posiadaniu tych podmiotów).

Wyrok

z dnia 6 grudnia 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim

II SA/Go 595/07

1. Nieuprawnionym byłoby wyłączenie spośród dokumentów podlegających ujawnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej skarg, czy też petycji przekazanych organowi administracji publicznej przez mieszkańców gminy, dotyczących funkcjonowania na terenie gminy zakładów opieki medycznej.
2. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i technicznie wytworzone przez organ administracji publicznej, ale przymiot taki będą posiadać także te, które organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań nawet, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu. Bez znaczenia wówczas jest to, w jaki sposób znalazły się one w posiadaniu organu i jakiej sprawie dotyczą. Ważne natomiast jest to, by dokumenty te służyły realizowaniu zadań publicznych przez organ i odnosiły się do niego bezpośrednio. Dokumentami takimi będą więc np. projekt budowlany sporządzony przez osobę posiadającą uprawnienia budowlane, który następnie organ architektoniczne - budowlany używa przy wydaniu decyzji o pozwoleniu na budowę i zatwierdzeniu projektu budowlanego, czy też operat szacunkowy sporządzony przez rzeczoznawcę majątkowego na potrzeby ustalenia wysokości tzw. renty planistycznej.
3. W sytuacji, gdy w treści informacji publicznej zawarte są dane osobowe (lista zawiera nazwiska oraz miejsca zamieszkania osób, które listę podpisały), prawo skarżącej do informacji publicznej podlega ograniczeniu. Oznacza to, iż organ władający informacją publiczną w takiej sytuacji powinien dokonać oceny wniosku o udzielenie informacji publicznej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.).

Wyrok

z dnia 28 lutego 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

II SA/Kr 1292/07

1. Słowo "informacja" należy interpretować jako przekazanie wiedzy, pewnych stwierdzeń odnośnie faktów - niezależnie od tego, czy takie twierdzenia organu administracji publicznej są zgodne z rzeczywistością, czy też nie. Formami tak rozumianej informacji mogą być stwierdzenia na piśmie czy też ustne. Zasadniczo jednak informacja, z jaką każdy obywatel ma prawo się zapoznać, nie opiera się na bezpośrednim zetknięciu z interesującą go rzeczywistością, lecz na opisie tej rzeczywistości, wytworzonym przez udzielający odpowiedzi organ.

2. O ile w przypadku pozyskiwania informacji we własnym zakresie przez uprawniony podmiot organy władzy muszą jedynie biernie znosić tego typu działania, nie mając nawet obowiązku usuwania ewentualnych przeszkód, o tyle w wypadku żądania przez uprawnionego dostępu do informacji publicznej - muszą mu ją przedstawić, bądź - umożliwić dostęp do dokumentów i posiedzeń.

3. Jest rzeczą oczywistą, że maksymalnie szeroka interpretacja pojęcia dostępu do informacji mogłaby doprowadzić do całkowitego paraliżu funkcjonowania organów administracji publicznej, byłaby bowiem jednoznaczna z nałożeniem na nie obowiązku umożliwienia przeprowadzania osobistych, "prywatnych" działań kontrolnych przez właściwie nieograniczoną liczbę podmiotów. Prawo do uzyskania informacji nie może przeradzać się w kompetencję do przeprowadzenia przez dowolną osobę czynności o charakterze nieomal procesowym, tak jak oględziny przedmiotu.

Wyrok

z dnia 23 listopada 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 167/05

1. Dla dopuszczalności skargi na bezczynność organu nie ma znaczenia okoliczność, z jakich przyczyn określony akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, a w szczególności czy bezczynność organu została spowodowana zawinioną lub niezawinioną opieszałością organu w ich podjęciu lub dokonaniu, czy też wiąże się z jego przeświadczeniem, że stosowny akt lub czynność w ogóle nie powinna zostać dokonana.

2. O bezczynności organu możemy mówić wyłącznie wtedy, kiedy wniosek o udzielenie informacji dotyczy informacji publicznej, a jego adresatem jest podmiot zobowiązany do jej udzielenia. Oznacza to, iż w grę wchodzi tak przedmiotowy, jak i podmiotowy zakres ustawy o dostępie do informacji publicznej, a organ pozostaje w zwłoce.

Wyrok

z dnia 15 kwietnia 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach

II SAB/Ke 14/08

Umieszczenie projektów umów z wykonawcą, czy nawet ogłoszenia o wyborze najkorzystniejszej oferty z podaniem nazwy zadania, firmy i kwoty za jaką wykonawca wykona zadanie w Biuletynie Informacji Publicznej, nie zwalnia organu administracji publicznej od obowiązku udostępnienia żądanych umów na wniosek.

Wyrok

z dnia 21 listopada 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

II SAB/Gd 25/07

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej wniesiony w formie dokumentu elektronicznego wszczyna postępowanie w sprawie, mimo że nie został on opatrzony bezpiecznym podpisem elektronicznym. Aczkolwiek art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) stanowi, że przepisy k.p.a. stosuje się do decyzji, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, jednakże wydaje się celowe odwołanie do art. 63 § 3a k.p.a. dla ustalenia warunków formalnych składanego drogą elektroniczną wniosku o udzielenie informacji publicznej. Brak właściwego podpisu nie powoduje bezskuteczności wniosku, a jedynie stanowi jego brak formalny, podlegający uzupełnieniu na żądanie organu.

Wyrok

z dnia 28 sierpnia 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie

II SAB/OI 1/08

1. Informacja publiczna odnosi się do faktów, gdyż wnioskiem może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielania odpowiedzi. Wniosek taki nie może więc być postulatem wszczęcia postępowania w jakiejś sprawie np. karnej czy cywilnej, ani też nie może dotyczyć przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych. Informacje publiczne nie są bowiem środkiem do kwestionowania pewnych danych.
2. Nie mają charakteru informacji publicznej wnioski w sprawie indywidualnej tj. żądanie wyjaśnienia treści aktów, czy polemika z dokonanymi ustaleniami w sprawie.
3. Organy uprawnione do wykonywania zadań publicznych, z założenia nie podejmują innych czynności jak załatwianie spraw publicznych, przy czym wykonywanie zadania publicznego nie może polegać na realizacji sprawy prywatnej i stąd pod pojęciem informacji o sprawie publicznej należy rozumieć każdą czynność i każde działanie organu władzy publicznej w sferze prawa administracyjnego, czy w sferze prawa cywilnego.

4. Informacja, o działaniach organu podjętych w indywidualnej sprawie administracyjnej stanowi informację publiczną.

Wyrok

z dnia 30 października 2008 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 951/08

Prawo dostępu do informacji publicznej oznacza dostęp do informacji już będącej w posiadaniu podmiotu zobowiązanego i nie może być utożsamiane z prawem do inicjowania działań (kontrolnych, badawczych itp.), mających na celu wytworzenie informacji jakościowo nowej, której udzielenia domaga się wnioskodawca (art. 1 i 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, Dz.U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.).

Wyrok

z dnia 26 czerwca 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 111/08

1. Czy żądana informacja mieści się w przedmiocie uregulowanym ustawą z 2001 r. o dostępie do informacji publicznej należy, respektując zasadę powszechnego dostępu, interpretować przepisy na korzyść wykonującego prawo do takiej informacji.
2. Informacją publiczną będzie, całość dokumentacji posiadanej przez dany organ administracji, którą organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań nawet wtedy, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu. Bez znaczenia wówczas jest to, w jaki sposób znalazły się one w posiadaniu organu i jakiej sprawy dotyczą. Ważne natomiast jest to, by dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych przez organ i odnosiły się do niego bezpośrednio. Innymi słowy, dokumenty takie muszą wiązać się ze sferą faktów zaistniałych po stronie organu.

Wyrok

z dnia 27 czerwca 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 112/07

W sytuacji, gdy podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej nie dysponuje na dzień złożenia wniosku gotową informacją, a jej udostępnienie wymaga podjęcia dodatkowych czynności, polegających na sięgnięciu np. do dokumentacji źródłowej, wtedy wytworzenie dokumentu żądanej treści wskazywać będzie na proces jej przetworzenia. Wówczas żądana informacja będzie miała charakter informacji przetworzonej, to jest takiej, która co do zasady wymaga dokonania stosownych analiz, obliczeń, zestawień statystycznych

połączonych z zaangażowaniem w ich pozyskanie określonych środków osobowych i finansowych.

Wyrok

z dnia 17 października 2006 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 1347/05

Informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma tak zwanej informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Takie zabiegi czynią zatem takie informacje proste, informacją przetworzoną, której udzielenie skorelowane jest z potrzebą wykazania przesłanki interesu publicznego.

Wyrok

z dnia 6 lipca 2006 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 48/06

Od "milczenia" organu trzeba odróżnić sytuację, w której organ administracji odpowiada na wniosek o udzielenie informacji publicznej, lecz nie może podać żądanych informacji, bo ich po prostu nie ma. W takiej sytuacji odpowiedź organu na wniosek zainteresowanego podmiotu trzeba potraktować jako udzielenie informacji, choć oczywiście takie stanowisko organu może nie zadawałać zainteresowanego. W przeciwnym razie, w sytuacji, gdy organ nie ma żądanej informacji, ewentualne orzeczenie sądu zobowiązujące do udzielenia informacji byłoby w ogóle niewykonalne. Nie można bowiem "zmusić" kogoś do udzielenia informacji, której nie ma.

Wyrok

z dnia 22 czerwca 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 175/06

Opinia prawna sporządzona przez pracownika organu dla potrzeb załatwienia konkretnej sprawy, czy też bliżej nieokreślonej liczby spraw, jako dokument wewnętrzny, służący załatwianiu spraw i realizacji zadań organu, posiada walor informacji publicznej.

Wyrok

z dnia 29 października 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SAB/Wa 85/07

Z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji lub odmawia udzielenia takiej informacji w nieprzewidzianej do tej czynności formie prawnej. Stanowisko organu, które w istocie sprowadza się do odmowy udzielenia informacji powinno przybrać procesową formę decyzji administracyjnej, co uzasadnia stosowanie w tym zakresie Kodeksu postępowania administracyjnego.

Wyrok

z dnia 25 listopada 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku

II SAB/Bk 45/08

1. Publiczne zakłady opieki zdrowotnej mieszczą się w zakresie podmiotowym stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej, a charakter informacji, tj. nagrania rozmowy telefonicznej z wezwania karetki pogotowia odpowiada przedstawionej wyżej definicji informacji publicznej.
2. W przypadku w którym organ administracji odpowiada na wniosek o udzielenie informacji publicznej, lecz nie może podać żądanych informacji, bo ich nie ma, odpowiedź organu należy traktować jako udzielenie informacji, a nie jako beczynność organu.

Wyrok

z dnia 7 listopada 2007 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie

II SA/Rz 438/07

1. Z redakcji przepisu art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) wynika, że ustawodawca nie wskazał zarówno podmiotu uprawnionego, jak i kryterium oceny informacji, która może być udostępniona niezwłocznie. Oznacza to, że uprawnienie to ustawodawca pozostawił podmiotowi, który informacje udostępnia.
2. Zapis statutu gminy o treści "Udostępnienie dokumentów odbywa się w budynku Urzędu Miejskiego w każdy wtorek w godzinach od 9⁰⁰ do 14⁰⁰" jest niezgodny z treścią art. 3 ust. 2 powołanej ustawy, według którego prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do niezwłocznego uzyskania informacji publicznej, zawierającej aktualną wiedzę o sprawach publicznych. Oznacza to, że organ administracji publicznej jest zobowiązany nie tylko do

informowania o swojej działalności, lecz także do udostępniania źródeł tej informacji. Informacją jest nie tylko prawo do informacji przetworzonej, ale też prawo wglądu do dokumentów, będących w posiadaniu tego organu.

3. Prawo do informacji o działalności organów władzy publicznej nie ma charakteru bezwzględnego i Konstytucja dopuszcza w sytuacjach wyjątkowych jego ograniczenie w drodze ustawy (art. 61 ust. 3 Konstytucji), zatem wyjątki od zasady jawności muszą wynikać z przepisów ustawowych i nie mogą być wprowadzane aktem niższego rzędu, takim jak statut gminy.

Wyrok

z dnia 18 listopada 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 1177/08

Usunięcie personaliów osób prywatnych, czy też ich zanonimizowanie w ogłoszonej w BIP uchwale organu gminnego, nie wpływa na czytelność dokonanego w ten sposób przekazu. W tym przypadku treść aktu administracyjnego nie traci waloru informacyjnego, albowiem wynika z niej kto, kiedy i w jakiej sprawie publicznej zajął określone stanowisko. Podstawowym celem BIP jest powszechne informowanie o sprawach publicznych i w tym przypadku cel ten został zrealizowany. Prezentowanie odmiennego poglądu pozostaje w sprzeczności z konstytucyjnymi gwarancjami wolności i praw obywatela.

Wyrok

z dnia 20 kwietnia 2006 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

II SA/Wa 2227/05

1. Norma kolizyjna zawarta w art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej stanowi, iż "przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji, będących informacjami publicznymi". Wykładnia celowościowa funkcjonalna tego przepisu prowadzi do wniosku, iż jeżeli obowiązują odmienne regulacje dotyczące zasady i trybu ich udzielania, to będą one miały pierwszeństwo przed ustawą o dostępie do informacji publicznej.

2. Zadaniem ustawy o ochronie danych osobowych nie jest jedynie stanie na straży interesów tych, których przetwarzane dane osobowe dotyczą. Naczelną zasadą ustawy nie jest zakaz przetwarzania danych osobowych, lecz przestrzeganie zakresu i trybu ich przetwarzania. Odmienna wykładnia prowadziłaby do tego, że w oparciu o ustawę o dostępie do informacji publicznej legalnie można byłoby uzyskać dostęp do danych chronionych ustawą o ochronie danych osobowych.

3. Dobrem publicznym (art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych) może być ochrona dobrego imienia, prestiżu uczelni (obrona przed zarzutami stawianymi władzom uczelni). Jeżeli zatem sam skarżący publicznie podważa autorytet uczelni i jej władz, to informacja publiczna podana w obronie tych wartości zawierająca dane o procesach

pracowniczych, może być uznana jako obrona dobrego imienia uczelni realizowana dla dobra publicznego.

4. Udzielenie informacji publicznej zawierającej częściowo tzw. zwykłe dane osobowe byłego pracownika, który dobra te publiczne podważa, mieści się w dyspozycji normy art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych.

Wyrok

z dnia 25 września 2008 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie

I OSK 416/08

Tylko informacja publiczna nieudostępniona w Biuletynie udostępniana jest na wniosek. Organ administracji w przypadku informacji udostępnionej w Biuletynie nie ma obowiązku dokonywania wydruków z Biuletynu i przesyłania ich żądającemu.

Wyrok

z dnia 26 marca 2003 r.

Naczelny Sąd Administracyjny (do 2003.12.31) w Gdańsku

II SAB/Gd 100/00

1. Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198) podmioty, do których przed wejściem tej ustawy w życie zwrócono się o udostępnienie informacji publicznej i które sprawy tej nie załatwiły ostatecznym rozstrzygnięciem, mają obowiązek udostępnienia w terminie 14 dni informacji publicznej albo wydania w tym terminie decyzji o odmowie udostępnienia informacji.
2. Podmiot, który mimo tego obowiązku nie podejmuje we wskazanym terminie stosownych czynności (ani nie udostępnia informacji, ani nie wydaje decyzji o odmowie jej udzielenia), pozostaje w bezczynności, o której mowa w art. 17 w związku z art. 16 ust. 1 pkt 1 lub 4 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.).

6. KOMERCYJNE ŚWIADCZENIE USŁUG ELEKTRONICZNYCH ZA POMOCĄ SYSTEMÓW TELEINFORMATYCZNYCH, ELEKTRONICZNE OŚWIADCZENIA WOLI, PODPIS ELEKTRONICZNY, FAKTURY ELEKTRONICZNE

Kolejnym ważnym zagadnieniem jest, jak zgodnie z prawem prowadzić sprzedaż usług elektronicznych w z informatyzowanym systemie teleinformatycznym, jak pobierać za usługę wynagrodzenie i jak je księgowo dokumentować.

Szczegółowy opis zagadnień, o których wspomniano w tytule tej części nie jest przedmiotem tego opracowania. Na gruncie istniejących przepisów (przywołanych na początku opracowania) można jednak wskazać, że jest możliwym świadczenie usług drogą elektroniczną, oświadczenie woli złożone drogą elektroniczną rodzi skutki prawne, unormowana jest sprawa stosowania podpisu elektronicznego, przepisy rachunkowe zezwalają na generowanie faktur elektronicznych. Kontrowersyjną sprawą są nadal faktury w formacie PDF wysyłane pocztą elektroniczną, sprawa ta jest przedmiotem toczących się postępowań sądowoadministracyjnych.